

มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชินูปถัมภ์

บ้านแห่งความรัก ของเด็กทุกคน

ท่านรู้หรือไม่ว่า...การสนับสนุนจากท่าน
สามารถมอบชีวิตให้กับเด็กคนหนึ่งได้อย่างไร

จะดีแค่ไหน ถ้าเรามีกันและกัน

สายใยของพี่น้องและครอบครัวที่หมู่บ้านเด็กโสสะเชียงราย

ลูกโสสะกับโอกาสที่สองของชีวิต

สายใยรัก และสำนึกดีไม่มีวันเสื่อมคลาย

จะดีแค่ไหนถ้าเรามีกันและกัน

แม้คนส่วนใหญ่ชีวิตอาจไม่ถึงกับสมบูรณ์แบบ ทว่าอย่างน้อยที่สุดคงมีครอบครัวเป็นแหล่งกำลังใจและความสนับสนุนสำคัญ แต่สำหรับข้าวฟ่าง “เด็กชาย” คนหนึ่ง ซึ่งเคยสูญเสียครอบครัวจนแทบไม่เหลือใครแล้วในชีวิต กลับได้รับโอกาสที่ 2 เริ่มต้นครอบครัวอีกครั้ง คำว่า “กันและกัน” ของเด็กน้อย จึงมีค่ายิ่งกว่าชีวิต และลึกซึ้งเกินกว่าจะอธิบายได้ด้วยถ้อยคำใดๆ

ดังเช่น

ครอบครัวโสสะเล็กๆ ณ หมู่บ้านเด็กโสสะเชียงราย ที่สมาชิกทุกคนในครอบครัวต่างเข้าใจความหมายของคำว่า “กันและกัน” นี้เป็นอย่างดี ไม่เว้นแม้แต่ข้าวหอม น้องเล็กสุดวัย 2 ขวบ “พีฟาง อุ่ม อุ่มหนู” เสียงร้องเรียกพี่ชายให้อุ้ม เมื่อวิ่งตามพี่คนอื่นๆไม่ทัน ขณะกำลังเล่นวิ่งไล่จับกันอยู่ ข้าวหอมเลยขอทางลัดให้พี่ข้าวฟ่าง พี่ชายที่ตอนนี้แทบจะเรียกได้ว่าเป็นมือขวาของแม่ ในการช่วยเลี้ยงน้องข้าวหอมไปแล้ว ช่วยอุ้มเธอให้ใส่จัมปี๊ๆ ให้ได้ เบื้องหลังเสียงหัวเราะสนุกสนานของเด็กๆร่วมลิบคนที่สนามหน้าบ้าน ใครเลยจะรู้ว่าเด็กแต่ละคนที่ต่างก็มีภูมิหลัง หรือแม้แต่สายเลือดที่ไม่เกี่ยวข้องกันเลยแม้แต่หนึ่งน้อยนั้น จะได้อยู่ร่วมกัน

ใช้ชีวิตด้วยกันในครอบครัวโสสะ ครอบครัวเล็กๆ แต่อบอุ่น เปี่ยมด้วยรัก ที่ยิ่งนานก็ยิ่งถักทอสายใยความผูกพันกันเป็นหนึ่งเดียว โดยมีเด็กชายวัย 5 ปี เป็นตัวเชื่อมสำคัญ

“ขึ้นมากินข้าวกันได้แล้วลูก” เสียงของคุณแม่ธีรรัตน์ ใจชื่อ คุณแม่ที่ดูแลครอบครัวนี้มากกว่า 3 ปีตั้งมาจากบนบ้าน เมื่อถึงเวลารับประทานอาหารกลางวัน “ที่บ้านมักจะหากิจกรรมทำร่วมกันเสมอ เช่น ลงทำอาหารเมนูใหม่ๆ อาหารที่ออกมาก็เป็นไปอย่างที่ว่าบ้าง ไม่เป็นบ้าง แต่พวกเขาก็มีความสุขทุกครั้งที่ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆร่วมกัน” อย่างอาหารมื้อนี้คุณแม่ได้น้องข้าวสวยกับข้าวเจ้า พี่สาวคนโตของบ้านเป็นลูกมือในการเตรียมเครื่องปรุงและโต๊ะอาหาร เมื่อพร้อมหน้ากันแล้วทุกคนก็ลงมือรับประทานอาหารอย่างเอร็ดอโรย นอกจากสำหรับอาหารอันประกอบไปด้วย ข้าวเหนียว น้ำพริกอ่อน และผักจิ้มแล้ว น้องๆยังปูเสื่อนั่งล้อมวงกันโดยมีเก้าอี้วางอยู่บนโต๊ะเล็กๆคล้ายขันโตกตามแบบอย่างการรับประทานอาหารของชาวเหนือ ซึ่งคุณแม่ธีรรัตน์ก็ได้ช่วยอธิบายให้เข้าใจได้ดียิ่งขึ้น “แม่อยากให้ลูกๆรู้จักประเพณีวัฒนธรรมและการดำเนินชีวิตตามแบบท้องถิ่นของชาวล้านนา เพราะแม่เราเคยมาจากคนละที่คนละทาง แต่ทุกคนก็เป็นคนเหนือเหมือนกัน แม่จึงอยากปลูกฝังขนบธรรมเนียมที่งดงามของชาวเหนือให้กับลูกๆในบ้าน เรื่องง่ายๆเลย เช่น การล้อมวงกันกินข้าว ได้กินข้าวหนึ่ง (ข้าวเหนียวในภาษาเหนือ) น้ำพริก โดยเฉพาะผักสดจะเป็นอาหารประจำของ

ทุกมื้อ” คุณธีรรัตน์กล่าวด้วยรอยยิ้ม พร้อมล่ำทับด้วยรายละเอียดอันงดงามที่คุณแม่ดูแลใส่ใจกับสมาชิกในครอบครัว “อย่างชื่อของลูกๆในบ้าน เป็นประเภทของต้นข้าวทุกคน เพราะแม่อยากให้ลูกๆภาคภูมิใจที่ได้เกิดมาบนผืนแผ่นดินล้านนา ดินแดนแห่งความอุดมสมบูรณ์เปรียบได้กับทุ่งนาอันแสนนับล้าน ได้เติบโตท่ามกลางวัฒนธรรมประเพณีที่งดงาม และหล่อหลอมให้เขาเป็นผู้ใหญ่ที่ดีคนหนึ่งของสังคมไทยในอนาคต”

ระหว่างที่พี่ๆรับประทานอาหาร คุณแม่ต้องรับหน้าที่ในการดูแลน้องข้าวหอม ซึ่งนอกจากนมแล้ว ข้าวหอมยังต้องรับประทานอาหารเสริมตามคำสั่งของคุณหมอ เนื่องจากข้าวหอมมีสุขภาพไม่แข็งแรง ตั้งแต่แรกเข้ามาเป็นสมาชิกของครอบครัว “ข้าวหอมไม่สบายบ่อยมาก ตอนรับเข้ามาอายุได้หนึ่งเดือนตัวเล็กและมีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์ คุณแม่ก็ดูแลเขาใกล้ชิด ทำตามคำแนะนำของคุณหมออย่าง

ข้าวฟ่างฝึกซ้อมกับวงดนตรีพื้นเมืองของหมู่บ้านเด็กโสสะเชียงราย

ข้าวฟ่างกับข้าวตั้งช่วยกันทบทวนบทเรียน

ครอบครัวโสสะที่อบอุ่นของข้าวฟ่าง

เคร่งครัด พอสักหกเดือนน้ำหนักน้องก็เข้าเกณฑ์มาตรฐาน พัฒนาการตามวัย แต่ก็ยังไม่สบาย ค่อนข้างบ่อยโดยเฉพาะเวลาอากาศเปลี่ยน แต่คุณแม่โชคที่ได้ข้าวฟ่างเป็นที่เลี้ยงให้กับข้าวหอม” คุณธีรรัตน์กล่าวถึงลูกชายวัยซน อายุ 8 ปี “น้องข้าวฟ่าง” เรียวแรงสำคัญในการดูแลน้องเล็กสุดในบ้าน “ทั้งซนลม ล้างขวดนม เตรียมอาหารเสริมพาน้องไปเดินเล่น จนถึงเวลาข้าวฟ่างก็เป็นคนพาข้าวหอมเข้านอน” ซึ่งทั้งคุณแม่และก้เจ้าตัวต่างภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่งสำหรับหน้าที่อันทรงเกียรตินี้ รวมถึงนอกจากช่วยเลี้ยงข้าวหอมแล้ว ข้าวฟ่างยังช่วยดูแลน้องคนอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี และที่สำคัญทุกสิ่งที่ทำนี้เกิดจากรักอันบริสุทธิ์และจริงใจของเด็กชายข้าวฟ่างนี่เอง “ผมรักน้องทุกคนครับ ไม่เฉพาะข้าวตั้งที่เป็นน้องของผมจริงๆ เพราะทุกคนคือน้องของผม ผมรักแม่และพี่ๆในบ้านด้วยครับ” เรียบๆ ง่ายๆ แต่หนักแน่นและชัดเจน ไม่ต้องอาศัยถ้อยคำอรรถาธิบายใดๆ เพิ่มเติม

แต่ใครเลยจะรู้ว่า กว่าจะมาถึงวันนี้ได้ เด็กชายบุคลิกน่ารัก ผู้มีแววตาซุกซนคนนี้ จะเคยมีปัญหาพัฒนาการด้านการเรียน เพราะไม่เคยเข้าสู่ระบบการศึกษามาก่อน “ตอนที่รับข้าวฟ่างและข้าวตั้งเข้ามา น้องไม่เคยไปโรงเรียนมาก่อนเลย คุณแม่ต้องดูแลน้องใกล้ชิดทั้งเรื่องการเรียน และสุขลักษณะต่างๆ ในชีวิตประจำวัน อย่างการเข้าห้องน้ำและอาบน้ำฝักยูนานพอสมควร แต่แล้วน้องก็ทำได้ กลายเป็นเด็กที่มีระเบียบวินัย มีพัฒนาการตามวัยและที่สำคัญมีผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดีเกือบทุกครั้ง” นอกจากนี้ข้าวฟ่างเองยังสดใส เบี่ยมสุข และซุกซนจนเพื่อนๆ หลายคนในวัยเดียวกันจะยกให้เขาเป็นหัวโจก ที่ชอบนำเพื่อนเล่นสนุกไปทั่วหมู่บ้านทีเดียว บางครั้งความที่อาจซนเกินไป ทำให้คุณแม่ต้องเรียกตัวมาตักเตือนบ้าง ทว่าเมื่อเห็นสีหน้าซื่อๆ และท่าทางใสๆ ของลูกชาย ก็เกิดจั้งหวัะใจอ่อนอยู่บ่อยๆ อย่างไรก็ตาม เมื่อทำผิดแล้วก็ต้องได้รับการลงโทษตามสมควร น้องข้าวฟ่างจึงต้องไปเก็บใบไม้หรือถอนหญ้าหน้าบ้านตามแต่โอกาสและสถานการณ์ที่คุณแม่เห็นเหมาะสม

นอกเหนือจากความเป็นเด็กเรียนดี รักครอบครัว มีความรับผิดชอบ ช่วยคุณแม่ดูแลน้องสาวตัวน้อยแล้ว ข้าวฟ่างยังได้มูมานะฝึกฝนหัดเรียนดนตรีที่บ้าน เล่นสล็อตเล็กจนได้เป็นตัวจริงในวงสล็อตซอ ซึ่งของหมู่บ้านซึ่งแสดงเมื่องานปีใหม่ของไทยที่ผ่านมามีด้วย ซึ่งงานนี้ นอกจากความสำเร็จเล็กๆ จะทำให้เด็กน้อยภูมิใจที่ได้นำของขวัญปีใหม่ไทยมามอบให้แม่แล้ว มากกว่าเจ้าตัวจะรู้ได้ ณ ที่ที่ข้าวฟ่างมาบอกข่าวดีและเอาหัวฟิงไหล่คุณแม่อย่างที่เขาชอบทำ ท่าทางอันเป็นไปตามธรรมชาติของเด็กด้วยใจอันบริสุทธิ์ไร้เดียงสาเเอง ที่นำมาซึ่งความอึดอเม และคงไม่มีอะไรจะเติมเต็มความสุขใจคนเป็นแม่ได้มากกว่านี้อีกแล้ว

“พี่ข้าวฟ่างงูหนูหน่อย” เสียงเล็กๆ ของข้าวหอม ร้องเรียกพี่ข้าวฟ่างขณะเดินไปสวนมดเียนร่วมกันกับเด็กๆ ในหมู่บ้านที่อาคารอนุบาล เป็นภาพที่ใครเห็นต้องประทับใจในความอ่อนโยนและอาทร

ของพี่ชายผู้แสนดีคนนี้ ภาพที่น้องจูงมือเดินไปซ้าๆ ตามทางเดินของหมู่บ้านเป็นภาพที่อบอุ่นอย่างประหลาดสำหรับคนที่ต่างที่มาต่างภูมิหลัง แต่ได้มาอยู่ร่วมกันและเติบโตมาด้วยกัน ด้วยโอกาสที่ 2 ของชีวิต พร้อมด้วยความรักของครอบครัวโสสะที่ทำให้วันนี้ เรามีกันและกัน และจะยังเป็นอย่างนี้ตลอดไป

แม้ก่อนหน้านั้นเมล็ดพันธุ์ชีวิตในวัยไร้เดียงสาเหล่านี้ อาจไม่ได้รับการใส่ใจเมื่อครั้งเพาะลงดินหรือขาดผู้เลี้ยงดูในช่วงต้น แต่เมื่อผู้เป็นแม่ ได้ลงมือพุ่มพักดูแล “ต้นกล้า” ให้เริ่มหยั่งรากลงบนพื้นดินล้านนาแห่งนี้แล้ว เราทุกคนก็สามารถเป็นส่วนหนึ่งที่ประคับประคองให้ต้นกล้าเล็กๆ เหล่านี้ให้เติบโตใหญ่เป็น “ต้นข้าว” เป็น “คน” ที่มีคุณภาพและคุณธรรมของสังคมไทยต่อไปได้ เพียงรดรินด้วยน้ำใจ และใส่ปุ๋ยแห่งความรักอย่างพอเพียง

ข้าวฟ่างและเพื่อนๆ เดินไปขึ้นรถโรงเรียนที่มารับหน้าหมู่บ้าน

หมู่บ้านเด็กโสสะเชียงราย เริ่มดำเนินการตั้งแต่ปี พ.ศ.2549 เป็นหมู่บ้านลำดับที่ 4 ของมูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย เพื่อให้การช่วยเหลือเด็กไทยที่สูญเสียพ่อแม่ ขาดญาติมิตรในพื้นที่ภาคเหนือและภาคกลางตอนบน ปัจจุบันมีเด็กในการดูแลจำนวน 140 คน ในบ้านของครอบครัวโสสะทั้ง 14 หลัง นอกจากนี้ยังมีศูนย์พัฒนาเด็กเล็กในระดับอนุบาล 1-3 ให้บริการทางการศึกษาสำหรับเด็กวัยอนุบาลทั้งเด็กจากครอบครัวโสสะและจากชุมชนโดยรอบหมู่บ้าน

ลูกโสสะกับโอกาสที่สองของชีวิต สายใยรักถักทอด้วยสำนึกดี ที่ไม่มีวันเสื่อมคลาย

เมื่อคืนแล้งที่หล่อเลี้ยงด้วยรัก และ
รดรินด้วยน้ำใจ โอกาสครั้งที่ 2 ของ
ชีวิต “หนู” ลูกโสสะจากหนองคาย
จึงได้ผลิดอกออกผลความดีให้
กับผู้คนรอบข้างที่ได้รู้จักพบเห็น
ครอบครัวโสสะอันเป็นที่รัก และ
ผู้มีอุปการคุณได้ภาคภูมิใจไปตามวัน
เวลาที่ล่วงเลยเป็นทบทวี

เรียนระดับมัธยม
ในปี 2541

หากคุณเป็นอีกคนหนึ่งที่ต้องมาทำงานห่างไกลจาก
ครอบครัวอันเป็นที่รัก คุณคงเข้าใจความรู้สึกของ
เจ้าของประโยคด้านบนได้ไม่มากนักน้อย โดยเฉพาะ
คำว่า “บ้าน” และ “ครอบครัว” มีความสำคัญมาก
เพียงใดสำหรับชีวิตคนคนหนึ่งที่เกิดมาและมีชีวิต
อยู่ในโลกใบนี้

เช่นเดียวกับ กนกทิพย์ จันอาจ หรือหนู ที่เติบโต
ขึ้นที่หมู่บ้านเด็กโสสะหนองคาย ปัจจุบันอายุ 27 ปี
จบ การศึกษาปริญญาตรี สาขาการเงิน
คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ทำงาน
ในตำแหน่งเจ้าหน้าที่พิธีการสินเชื่อ ฝ่ายบันทึก
บัญชีสินเชื่อ สำนักงานใหญ่ ธนาคารกรุงเทพ อีก
หนึ่งเรื่องราวความสำเร็จของลูกโสสะที่มีความ
อดทนและพยายามอย่างยิ่งยวด ในที่สุดเธอก็ก้าว
ผ่านวันเวลาอันเหน็ดเหนื่อย ได้ในที่สุด

ย้อนกลับไปเมื่อสี่สิบปีที่แล้ว เมื่อบิดาที่มีอยู่คน
เดียวของหนูและพี่น้องล้มป่วยลง หนูพร้อมทั้งพี่
น้องอีกสามคนได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว
โสสะ และยังเป็นสมาชิกคนแรกๆ ของหมู่บ้าน
เด็กโสสะหนองคาย เมื่อเริ่มเปิดดำเนินการในปี
2535 อีกด้วย “สิ่งที่จำได้เสมอ คือ แม่จะสอนให้พี่
น้องรักกัน และที่สำคัญที่ต้องดูแลปกป้องน้อง หนู
ว่าสิ่งนี้แหละที่ติดตัวหนูมาตั้งแต่นั้น ในเรื่องของ
ความรับผิดชอบและช่วยเหลือต่างๆ” อีกทั้งเรื่อง
การช่วยเหลือตัวเองและเคารพกฎระเบียบที่หลาย
คนอาจคิดว่าเป็นเรื่องเข้มงวดและน่าเบื่อหน่าย แต่
หนูกลับมองว่าเป็นสิ่งสำคัญในการอยู่ร่วมกันของ
ครอบครัวใหญ่อย่างชุมชนหมู่บ้านเด็กโสสะ และ
สิ่งเหล่านี้เองที่หล่อหลอมให้เธอรู้อักขระรับผิดชอบและ
ปรับตัวเข้ากับคนอื่นในสังคมได้ง่ายเมื่อเติบโตขึ้น
และสังคมที่อยู่ก็กว้างใหญ่และซับซ้อนขึ้นทุกที

เมื่อเข้าสู่ชีวิตวัยรุ่นเรื่องการเลือกสาขาที่เรียนเป็น
สิ่งสำคัญซึ่งอาจเรียกว่า เป็นการกำหนดอนาคตที่
ต้องใส่ใจจริงจัง “ช่วงมัธยมเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อมาก

ทั้งแม่และคุณน้า คุณอาที่เป็นเจ้าหน้าที่ของทาง
หมู่บ้านสนับสนุนเต็มที่ เป็นทั้งที่ปรึกษาและคอย
แนะนำต่างๆ หนูชอบเรียนเลข แต่ตอนม.3 วิชา
เลขเริ่มยากพอไปปรึกษาแม่ แม่ก็ไปปรึกษาคุณ
อาผู้อำนวยการหมู่บ้าน และให้หนูไปเรียนพิเศษ
วิชาเลข ตอนนั้นหนูตั้งใจมากและคิดว่าจะเรียนให้ดี
ที่สุด” และด้วยความขยันอดทน รวมทั้งได้เรียนใน
สิ่งที่ชอบ ทำให้หนูสอบติดโควตาของมหาวิทยาลัย
ขอนแก่น คณะบริหารธุรกิจได้ในที่สุด “ทางหมู่บ้าน
ไม่เคยปิดกั้นใดๆ ให้เรียนอย่างที่เรารชอบ หนูสนใจ
เรื่องเกี่ยวกับบัญชีมาตั้งแต่เด็ก และคิดไว้แล้วว่า
จะเรียนสาขานี้” ในช่วงชีวิตมหาวิทยาลัย หนูต้องอยู่
หอพักของทางมหาวิทยาลัยถึงแม่จะเป็นวิทยาเขต
หนองคาย แต่หนูจะกลับบ้านเดือนละ 2 ครั้ง
เพื่อมาเยี่ยมแม่และน้องๆ โดยปั่นจักรยานข้ามทุ่ง
นา มา และแม่จะเป็นระยะทางไกลพอสมควร แต่
หนูก็มีความสุขและยินดีทุกครั้งที่จะได้กลับมาหา
น้องที่หมู่บ้าน “ขาที่ปั่นไปหมู่บ้านก็ไม่ค่อยเท่าไร
แต่ขาปั่นกลับปมหลายนี้จะเหนื่อยมาก เพราะ
แม่จะเตรียมของให้กลับไปกินเยอะมาก ทั้งข้าว
กับข้าวและขนมของโปรดของหนู”

เมื่อจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัย หนูสอบเข้า
ธนาคารกรุงเทพได้ เธอต้องย้ายมาทำงานที่
กรุงเทพตั้งแต่ปี 2551 “ตอนแรกเพื่อนร่วมงานเขา
ไม่เชื่อเลยนะ ไม่คิดว่าเด็กที่โตมาจากมูลนิธิจะมา
ได้ไกลถึงขนาดนี้ หนูก็ไม่อาย แต่กลับเล่าให้เขาฟัง
ตามตรงไม่ได้ปิดบังอะไร จนสุดท้ายทางผู้จัดการ
ได้จัดทริปทำบุญและแวะเอาของมาบริจาคให้ที่
หมู่บ้านเด็กโสสะหนองคาย พอได้เห็นครอบครัว
ของหนู และหมู่บ้าน ทุกคนจึงเชื่อแล้วว่าหนูเป็น
ลูกโสสะ” ถึงแม้หนูจะรู้ดีว่าการทำงานในกรุงเทพ
เป็นการสร้างอนาคตที่มั่นคงให้กับตัวเอง แต่บ่อย
ครั้งก็อดคิดถึงบ้านไม่ได้ “เหมือนคนต่างจังหวัด
ที่เข้ามาทำงานกรุงเทพ เวลาเหงาก็คิดถึง “บ้าน”
จับใจ อยากกลับไปหาแม่กับน้อง เวลาไปทำงานก็
ต้องไปตั้งแต่เช้ามืด ถ้าออกสายรถก็ติด ยิ่งวันไหน

เจอเรื่องหนักๆ ก็มีท้อบ้าง อย่างแรกที่ทำให้เลย
คือโทรไปหาแม่ แม่รับฟังเราทุกอย่างและบอก
ให้อดทน” ด้วยความผูกพันที่หนูมีต่อครอบครัว
อีกทั้งกำลังใจที่แม่และพี่น้องมีให้หนูเสมอ คงเป็น
เหมือนสายใยแห่งรัก ที่ถักทอผ่านระยะทางอันห่าง
ไกล ให้เชื่อมถึงกันและกันอยู่เสมอ หากช่วงใดที่มี
เวลาว่าง หนูไม่เคยรีรอที่จะกลับไปหาแม่และน้อง
ที่หมู่บ้านทุกครั้ง ทั้งยังย้ำด้วยว่า “ที่นี่คือบ้านของ
หนู ที่มีคนรอให้เรากลับไป ทั้งแม่ และโดยเฉพาะ
น้องๆ ในบ้าน”

สำหรับหนทางชีวิตในอนาคต หนูขอทุ่มเทให้
กับการทำงาน และการศึกษาในระดับปริญญา
โท MBA มหาวิทยาลัยรามคำแหง สาขาการเงิน
การธนาคาร ที่เธอจะได้ต่อยอดเส้นทางอาชีพใน
อนาคต “หนูไม่ได้คาดหวังถึงความสำเร็จที่เกินตัว
แต่ตั้งใจจะเลี้ยงตัวเองให้ได้ เป็นตัวอย่างที่ดีให้กับ
น้องๆ และดูแลครอบครัวให้เต็มที่ที่สุด เท่าที่แรง
กำลังของหนูจะทำได้ และที่สำคัญหนูอยากทำให้
แม่ คุณอา คุณน้าที่หมู่บ้านที่เลี้ยงดูเรามาภูมิใจ”
สุดท้ายหนูยังขอขอบพระคุณผู้บริจาคที่สนับสนุน
เงินเพื่อเลี้ยงดูเรามาให้ได้มีบ้าน มีการศึกษาและ
มีอาชีพถึงทุกวันนี้ “เงินที่ทุกท่านให้มา ได้สร้าง
ชีวิตให้เด็กคนหนึ่งสามารถอยู่ในสังคม ไม่ต้องโดด
เดี่ยวอีกต่อไป ทั้งยังได้มีอนาคตที่ดีเช่นเดียวกับ
เด็กคนอื่นๆ”

สุดท้ายนี้ หนูคิดไม่ออกเลยว่า ถ้าในวันนั้น ไม่มีหนู
บ้านเด็กโสสะ ในวันี่ชีวิตหนูจะเป็นยังไง เพราะ
ครอบครัวโสสะคือชีวิตใหม่ของหนู ของพี่น้อง
และเด็กไทยอีกเป็นจำนวนมากที่อยู่ในการเลี้ยง
ดูของหมู่บ้านเด็กโสสะ ที่ซึ่งพวกเขาได้โอกาสที่
สองในชีวิต ได้มีครอบครัว มีบ้านและมีอนาคต
เช่นเดียวกับกับหนู ที่มีวันนี้ได้ เพราะ “น้ำใจอัน
บริสุทธิ์” จากการสนับสนุนของผู้มีจิตเมตตาทุก
ท่านนี่เอง

หนูและครอบครัวโสสะในวันรับปริญญา (ปี2551)

“เหมือนคนต่างจังหวัดที่เข้า
มาทำงานกรุงเทพ เวลาเหงาก็
คิดถึง “บ้าน” จับใจ อยากกลับไป
ไปหาแม่กับน้องที่หนองคาย”

คนเราถึงแม้เลือกเกิดไม่ได้ แต่สามารถเลือกที่จะเป็นคนดีได้

ชื่อ สันติ พรรณไพโรจน์

เจ้าหน้าที่บ้านเยาวชนชายโสสะ สมุทรปราการ

คุณสันติ พรรณไพโรจน์ เจ้าหน้าที่บ้านเยาวชนชายโสสะสมุทรปราการ ทำงานปีที่ 14 เริ่มตั้งแต่ 11 กันยายน 2540 หรือ “อาติ” ของน้องๆบ้านเยาวชนชายโสสะสมุทรปราการ เขาคิดว่า แท้จริงแล้วก็เป็นคนธรรมดาคนหนึ่ง ทว่าในความธรรมดาหนึ่ง กลับแฝงไว้ด้วยหน้าที่ที่เสียสละไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าใครในการทำงานเพื่อเด็กๆ โสสะทุกคน

เจ้าหน้าที่บ้านเยาวชนชายโสสะ หน้าที่นี้เขาทำอะไรกัน

สำหรับการทำงานของผม คือช่วยดูแลเยาวชนชายที่มีอายุ 14 ปีขึ้นไป ซึ่งจะแบ่งเป็นอีกขั้นตอนหนึ่งในส่วนของหมู่บ้านเด็กโสสะ เพื่อเป็นการส่งเสริมศักยภาพตามวัยที่เหมาะสมของเด็กแต่ละคน ช่วยดูแลการเรียนรู้การเตรียมความพร้อมให้กับเด็กชายวัยรุ่นก่อนที่จะเข้าสู่ผู้ใหญ่ และออกไปใช้ชีวิตสู่สังคมภายนอก

พามาเริ่มงานกับบ้านเยาวชนชายโสสะแล้วเหมือนหรือแตกต่างกับที่คิดไว้ตอนแรกอย่างไร

แตกต่างจากที่คิดไว้มากเลยครับ ก่อนหน้านี้ ผมคิดว่าก็คงเป็นเหมือนมูลนิธิหรือองค์กรอื่นที่ให้การดูแลเด็ก เป็นตึกสำนักงานหลังใหญ่ๆ เด็กอยู่รวมกัน มีเจ้าหน้าที่คอยดูแล แต่ที่นี่บรรยากาศเป็นบ้านของเด็กๆ มากกว่า พอเริ่มทำงาน ผมต้องปรับตัวเองให้เข้ากับเด็กๆ ก่อน เรียนรู้พฤติกรรมของเด็กแต่ละคน มีกิจกรรมอะไรเราก็ไปช่วยเขา ทั้งนี้เพื่อสร้างความไว้วางใจในกันและกัน ซึ่งเป็นพื้นฐานของการอยู่ร่วมกัน ดังเช่นเป็นสมาชิกในครอบครัว

การทำงานในแต่ละวัน/กิจกรรมที่ทำร่วมกันกับเด็ก เป็นอย่างไรบ้าง

ทั้งอาทิตย์ผมก็จะอยู่กับเด็กตลอด หลักๆก็จะดูเรื่องการเรียน คอยกระตุ้นให้เขาไปเรียนหนังสือ กลับมาก็รับผิดชอบหน้าที่ของตนเอง ทำการบ้าน ซักผ้า ทำความสะอาดต่างๆ ที่ได้รับมอบหมายเสร็จจากภารกิจ เด็กๆก็จะพักผ่อน บางคนชอบดนตรีก็นั่งเล่นกีตาร์ เล่นกีฬาตามที่ตนเองถนัด บางทีช่วงวันหยุดก็ตัดหญ้า ปลูกต้นไม้ หรือพาเด็กไปทำกิจกรรมเพื่อสังคม เช่น ร่วมกันทำความสะอาดวัดที่อยู่ใกล้ๆกับบ้านเยาวชน ฯลฯ แม้จะเป็นเพียงสิ่งเล็กน้อย ไม่พิเศษมากมายอะไร แต่จริงๆแล้วในกิจกรรมแต่ละอย่างนั้นสอดแทรกไว้ด้วยความรู้ความเข้าใจ ซึ่งกระตุ้นพัฒนาการให้กับเด็กได้เป็นอย่างดี ซึ่งเด็กๆ ก็จะได้เก็บเกี่ยวประสบการณ์ที่สามารถนำไปปรับใช้ได้กับชีวิตในอนาคต

เด็กๆมีมาปรึกษาอะไรบ้าง

เรื่องหลักคือการเรียน เด็กบางคนเรียนอ่อนในบางรายวิชา ก็ต้องพิจารณาดูว่าจะให้เขาเรียนพิเศษหรือไม่ หรือบางครั้งก็มาปรึกษาเรื่องเพื่อน เรื่องส่วนตัวต่างๆ เราก็จะให้คำแนะนำ คอยตักเตือนเขาในสิ่งที่ไม่ควรทำ และสิ่งที่ดีให้กับเขา

ถึงมุมมองและความประทับใจในการทำงาน

ผมจะปลื้มใจมาก เวลาที่เห็นเด็กๆประสบความสำเร็จทางการศึกษา เรียนจบแล้วสามารถดูแลตัวเองได้โดยไม่เป็นการให้กับสังคม คนเราถึงแม้จะเลือกเกิดไม่ได้ แต่สามารถเลือกที่จะเป็นคนดี มีอนาคตที่ดีได้

เวลามีปัญหาหรืออุปสรรค มีวิธีการในการสร้างกำลังใจให้ตัวเองอย่างไร

“ผมทำงานที่นี่มา 14 ปีแล้ว เจอปัญหาเกี่ยวกับเด็กมามากมาย จนมันเป็นความเคยชินไปแล้ว เพราะปัญหามิมาเดียวก็หายไประยะเราได้แก้ไขมัน แต่แรกก็ไม่ได้คิดอย่างนี้หรอกครับ เคยท้อเหมือนกัน แต่ก็เคยอดใจ สิ่งที่ทำให้ผมอยู่ได้จนถึงทุกวันนี้ก็เพราะเด็กๆนี่แหละ พอมองดูเขาแล้วเรารู้สึกใจหาย เขาไม่มีใคร เขามีเรา หนักนิดเบาหน่อยก็อภัยให้เขา ได้เสมอ”

คุณสันติยังทิ้งท้ายว่า **ไม่ได้คาดหวังให้เด็กๆกลับมาตอบแทนเมื่อพวกเขาออกจากบ้านเยาวชนชายโสสะไปสู่สังคมแล้ว แต่สิ่งที่มุ่งหวังที่สุด คือให้พวกเขาเรียนจบ พึ่งพาตัวเองได้ มีงานทำ และเป็นคนดีของสังคมไทยต่อไป รวมทั้งได้คืนสิ่งดีๆสู่สังคมดังที่พวกเขาได้เคยรับ “โอกาส” ที่ดีในชีวิตมาแล้ว ที่หมู่บ้านโสสะนี้เอง**

บ้านเยาวชนชายโสสะให้การดูแลเด็กชายที่มีอายุตั้งแต่ 14 ปีขึ้นไป ที่ย้ายมาจากหมู่บ้านเด็กโสสะ เพื่อเน้นการส่งเสริมศักยภาพตามวัยที่เหมาะสม และการเรียนรู้การพึ่งพาตนเองต่อไปในอนาคตเมื่อเข้าสู่ผู้ใหญ่ โดยมีเจ้าหน้าที่บ้านเยาวชนชายเป็นผู้ให้การดูแล ซึ่งบ้านเยาวชนชายโสสะนั้นตั้งอยู่ไม่ไกลจากหมู่บ้านเด็กโสสะ และเด็กๆสามารถเดินทางกลับมาเยี่ยมแม่และครอบครัวโสสะได้เสมอ

อาติคุยกับน้องๆเยาวชนหลังกลับจากโรงเรียนเกี่ยวกับเรื่องการเรียนและกิจกรรมอื่นๆ

ปีนความสุข

ปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคม เราอาจจะมองว่ามันยาก แก้ไขไม่ได้ แต่หากทุกคนร่วมมือร่วมใจกัน อย่างน้อยปัญหาใหญ่ก็จะค่อยๆ เล็ก และลดลงได้ในที่สุด และในวันข้างหน้าสังคมก็จะดีขึ้นได้ด้วยน้ำใจของ “คน” (พวกเรา) นี้เอง

ความสุข

ของคนเรามีทั้งที่สัมผัสได้ และสัมผัสไม่ได้ หากเรานับความสุขในการดำรงชีวิตอยู่อย่างพร้อมด้วยเงินทองสำหรับการกินอยู่ ใช้จ่ายในแต่ละวัน ไปจนถึงอนาคต นั่นคือความสุขแห่งความมั่นคง แต่ในอีกทางหนึ่ง ความสุขที่คงคุณค่า และช่วยเสริมจิตใจให้มีคุณธรรมและพองฟูด้วยความอ้อมเอิบนั้น กลับมาจากการเป็น “ผู้ให้” หรือแบ่งปันความสุขไปถึงคนอื่น ๆ ที่ยังต้องการความช่วยเหลือ ดังเช่น คุณวันเพ็ญ กิตติมหาคุณ และครอบครัว ที่ได้เลือกการมอบโอกาสที่สองของชีวิตให้กับเด็กๆ ของมูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

ปัจจุบันคุณวันเพ็ญ เป็นผู้จัดการฝ่ายการตลาด และส่งเสริมการขายที่บริษัททีไอพี แลนด์ จำกัด

มีบุตรชาย 3 คน ครั้งแรกคุณได้ทราบเรื่องราวของเด็กๆ และหมู่บ้านโสสะผ่านทางเว็บไซต์ จึงได้พาลูกๆ มามอบเครื่องอุปโภคบริโภคให้กับเด็กๆ ในวันเกิดของลูกชาย ซึ่งคุณวันเพ็ญเองก็ต้องการปลูกฝังสิ่งที่ดีงามให้ลูกๆ ได้เป็นเด็กมีน้ำใจ รู้จักแบ่งปัน ช่วยเหลือสังคม เหมือนที่เธอได้รับการปลูกฝังจากคุณแม่ของคุณวันเพ็ญเองด้วย และจากวันแรกนั้น นำมาซึ่งการตัดสินใจสนับสนุนการเลี้ยงดูเด็กโสสะอย่างต่อเนื่องในทันที หลังจากที่ได้รับฟังเรื่องราวของมูลนิธิผ่านทางเจ้าหน้าที่ของหมู่บ้าน

“ดิฉันประทับใจกับบรรยากาศภายในหมู่บ้านที่ร่มรื่น รอยยิ้มของเด็กที่ยิ้มแย้มแจ่มใส ประกอบกับการเลี้ยงดูเด็กๆ ที่ขาดพ่อแม่ ได้เป็นอย่างดีให้เขาได้มีความรักความอบอุ่นจาก

ครอบครัวอีกครั้ง และยังได้รับโอกาสการศึกษาสูงสุด ซึ่งที่นี่เป็นครอบครัวของเด็กๆจริงๆ ค่ะ” นอกเหนือจากความรู้สึกล้นหลำหลังจากที่ได้เข้าเยี่ยมหมู่บ้านโสสะแล้ว สิ่งสำคัญที่คุณวันเพ็ญอย่างแบ่งปันไว้ในครั้งนี้ คือ “จุดเริ่มต้นหลักของการปลูกฝังความรู้สึกรับผิดชอบต่อครอบครัวสังคม นั้นเริ่มมาจากครอบครัว ดิฉันก็ต้องขอขอบพระคุณคุณแม่ (คุณแม่ของหลานๆ) ที่ท่านได้อบรมเรามา และเป็นแบบอย่างที่ดีให้เราเห็น และดิฉันก็ได้นำมาสอนให้ลูกๆ ได้รู้จักความรัก ความเข้าใจ การแบ่งปันและเหตุผล ปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมทุกวันนี้นะเราไม่สามารถที่จะแก้ไขได้ด้วยคนคนเดียว แต่ถ้าทุกๆ คนร่วมมือร่วมใจกัน สนับสนุนและช่วยเหลือ สังคมในวันข้างหน้าก็จะดีขึ้น อย่างเช่นที่ดิฉันได้เลือกการให้โอกาสกับเด็กๆ ที่เขาขาดพ่อแม่ ได้กลับมา มีอนาคตที่สดใสอีกครั้ง และสามารถอยู่ร่วมกับสังคมนี้ได้อย่างมีความสุข และมีอนาคตที่ดี เพื่อร่วมเป็นส่วนหนึ่งที่จะสร้างสรรค์สังคมอันงดงามขึ้นในวันข้างหน้าด้วย”

ปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมทุกวันนี้นะเราไม่สามารถที่จะแก้ไขได้ด้วยคนคนเดียว แต่ถ้าทุกๆ คนร่วมมือร่วมใจกัน สนับสนุนและช่วยเหลือ สังคมในวันข้างหน้าก็จะดีขึ้น

เปิดโลกแห่งการเรียนรู้ ช่วงปิดเทอมภาคฤดูร้อน

มูลนิธิเด็กโสสะฯ เชื่อมมั่นว่าครอบครัวเป็นที่ที่ดีที่สุดที่ช่วยเติมเต็มความรักให้เด็กๆ ได้เติบโตขึ้นอย่างสมบูรณ์แบบอย่างเด็กคนหนึ่งที่ดีควรจะเป็นมากที่สุด โดยมุ่งเน้นการสร้างครอบครัวทดแทนถาวรที่ให้การเลี้ยงดูเด็กในบรรยากาศของครอบครัวที่อบอุ่นเลี้ยงดูเด็กในสิ่งแวดล้อมของครอบครัวบนพื้นฐานการเสริมสร้างพัฒนาการของเด็กแต่ละคนเป็นสำคัญเพื่อให้เด็กได้รับสิ่งที่ดีที่สุดและหล่อหลอมให้เติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพต่อไป

ดังนั้นการเรียนรู้และส่งเสริมทักษะในวัยเด็กจึงเป็นสิ่งสำคัญ และเพื่อให้เด็กได้มีประสบการณ์ในการเรียนรู้โลกกว้าง กิจกรรมทัศนศึกษาในช่วงปิดเทอมภาคฤดูร้อน ช่วงเดือนเมษายนของทุกปี จึงเป็นกิจกรรมหลักที่เด็กและเยาวชนจากหมู่บ้านเด็กโสสะทั้ง 5 แห่งตั้งหน้าตั้งตารอคอย เพราะนอกจากการเปิดโลกทัศน์ในการเรียนรู้นอกห้องเรียนแล้ว ยังเป็นการพักผ่อนของเด็กๆ หลังจากเคร่งเครียดกับการสอบไล่ก่อนปิดภาคเรียน เช่นเดียวกับเด็กทั่วไปที่พ่อบิดเทอมพ่อแม่จะพาไปเที่ยวทะเล น้ำตก หรือสถานที่เรียนรู้ที่น่าสนใจ เพียงแต่เด็กๆ จากหมู่บ้านเด็กโสสะจะไปเที่ยวกันเป็นครอบครัวใหญ่ เรียกได้ว่าปิดหมู่บ้านเพื่อเดินทางไปทัศนศึกษากันเลยทีเดียว นอกจากความรู้ ความสนุกสนานที่ได้รับแล้ว ยังเป็นการเสริมสร้างความสามัคคีให้เกิดขึ้นในหมู่บ้านเด็กโสสะทั้งเด็ก แม่ นำและเจ้าหน้าที่ทุกคนของหมู่บ้านเด็กโสสะแต่ละแห่งอีกด้วย

หมู่บ้านเด็กโสสะบางปู สมุทรปราการ ทัศนศึกษาที่ บ้านเพ จ.ระยอง
หมู่บ้านเด็กโสสะหาดใหญ่ สงขลา ทัศนศึกษาที่ อ.เทพา จ.สงขลา
หมู่บ้านเด็กโสสะหนองคาย ทัศนศึกษาที่ อ.ชะอำ จ.เพชรบุรี
หมู่บ้านเด็กโสสะเชียงราย ทัศนศึกษาที่ ศรีราชา จ.ชลบุรี
หมู่บ้านเด็กโสสะภูเก็ต ทัศนศึกษาที่ เขาหลัก จ.พังงา

ยังมีเด็ก อีกมากมายที่เขาอาจเพียงต้องการ “โอกาส” ถึงแม้เพียงครั้งเดียวในชีวิตก็ตาม

คุณชาคร ทองหุ่น หนึ่งในผู้ที่เลือกให้การสนับสนุนเด็กโสสะ โดยผ่านทางเจ้าหน้าที่ระดมทุน จากมูลนิธิมาเป็นระยะเวลา ประมาณ 9 เดือนแล้ว

ที่มาของการตัดสินใจให้ความช่วยเหลือเด็กฯ ที่หมู่บ้านโสสะ

สิ่งที่ประทับใจและกระตุ้นความรู้สึกคือ เรื่องราวของเด็กๆ ที่หมู่บ้านโสสะ และรูปแบบการดูแล มอบ “โอกาสที่ 2” อย่างแท้จริง ซึ่ง ผมเห็นภาพจากเอกสารที่น้องเขานำมาเชิญชวนแล้วน่าสนใจ เด็กๆหน้าตาอิ้มแย้ม ยิ่งได้ทราบว่าหมู่บ้านเด็กโสสะมีขั้นตอนและรูปแบบที่ชัดเจน เด็กๆทุกคนได้รับความรัก ความอบอุ่น จากครอบครัวอีกครั้ง ถึงแม้จะเป็นครอบครัวทดแทนถาวรแต่ก็เห็นผลสำเร็จของเด็กที่ชัดเจนแน่นอน และที่สำคัญไม่แพ้กันคือ “การศึกษา” ถึงแม้ผมไม่สามารถช่วยดูแลเด็กฯได้ด้วยตนเอง แต่ผมก็ร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการช่วยเหลือเขาได้โดยการสละเงินเพียงวันละไม่ถึง 20 บาท ซึ่งทำให้อนาถของเด็กดีขึ้นมาได้ ผมก็ยินดีมากครับ

ได้รับทราบเรื่องราวของเด็กๆจากหมู่บ้านเด็กโสสะบ้างหรือไม่

ผมติดตามเรื่องราวของเด็กๆผ่านทางวารสารของมูลนิธิ ซึ่งบอกเล่าเรื่องราวของเด็กในแต่ละหมู่บ้านหมุนเวียนกันไป นอกจากนี้ผมยังติดตามได้ในช่องทางอื่นๆ ทั้งเว็บไซต์ และ facebook ของมูลนิธิ อีกด้วย แต่ก็หวังว่าคงมีโอกาสได้ไปเยี่ยมเด็กๆบ้างเหมือนกันครับ

สิ่งที่อยากแบ่งปัน หรือเรื่องราวที่ต้องการบอกเล่าเกี่ยวกับหมู่บ้านเด็กโสสะ

ณ วินาทีนี้ ยังมีเด็กๆ อีกมากมายที่เขาอาจเพียงต้องการ “โอกาส” ถึงแม้เพียงครั้งเดียวในชีวิตก็ตาม ซึ่ง “โอกาส” นั้นอาจจะหามาได้ยากกว่าเงินที่ผมทำงานได้เสียอีก และหากน้ำใจบางส่วนของผมพอที่จะทำให้คนคนหนึ่งมีชีวิตที่ดีขึ้นได้ ให้เขาได้เติบโตขึ้นมาเป็นคนดีของสังคม ที่จะอยู่ร่วมกับผมในสังคมนี้ ผมก็ยินดีอย่างยิ่งที่จะมอบให้ และผมก็เชื่อมั่นว่าจะคงมีผู้ที่มีจิตเมตตาอีกหลายท่าน ที่พร้อมจะร่วมกันช่วยเหลือสังคมนี้ให้น่าอยู่ยิ่งขึ้นไปกว่านี้ด้วยกันครับ

คุณชาคร ทองหุ่น และครอบครัว

ท่านสามารถร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการแบ่งปันประสบการณ์เกี่ยวกับการสนับสนุนเด็กและมีความสุขจากการให้ในครอบครัวโสสะ โดยส่งเรื่องราวของท่านมาได้ที่ kamonpat.rikorn@sos-thailand.org หรือมาเป็นเพื่อนกับเราที่ www.facebook.com/SOSThailand

ร่วมเป็นผู้ให้ได้อย่างไร

คุณก็สามารถเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้สังคมไทยน่าอยู่มากขึ้น จากการหยิบยื่นโอกาสที่สองในชีวิตให้กับเด็กที่ยังรอคอยความช่วยเหลือ เพราะคงไม่มีใครช่วยเหลือเด็กไทยได้ดีกว่าคนไทยด้วยกันอีกแล้ว **โดยการสนับสนุนการเลี้ยงดูเด็กอย่างต่อเนื่อง** เพียงวันละ 17 บาท (500 บาท ต่อเดือน) ท่านไม่เพียงมอบอาหาร เสื้อผ้า สุขภาพและการศึกษาเท่านั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้น ท่านยังได้มอบบ้านแห่งความรักให้กับเด็กทุกคน

สนใจสามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ www.sosthailand.org หรือสอบถามเพิ่มเติมที่ฝ่ายจัดหาทุน มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย โทร. 02-3801177 อีเมล info@sos-thailand.org

ใบแสดงความจำนงร่วมสนับสนุนการเลี้ยงดูเด็กโสสะ

ชื่อ-สกุล .....

ที่อยู่ .....

โทรศัพท์ .....

มือถือ .....

วันเกิด .....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

กรุณาส่งหลักฐานการบริจาคลงในซองตอบรับที่แนบมา หรือ โทรสาร 02-7555576มายังมูลนิธิ และเพื่อเป็นการประหยัดทรัพยากรธรรมชาติของเรา มูลนิธิ จึงจัดทำใบเสร็จ และส่งออกทุก ๆ เดือนมกราคมของทุกปีเพื่อผู้บริจาคได้นำไปใช้ในการยื่นลดหย่อนภาษี (โปรดแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ หากท่านต้องการใบเสร็จก่อนเดือนมกราคม ที่เบอร์โทรศัพท์ 02-3801177)

สารจากประธานกรรมการที่ปรึกษา

คุณหญิงโรส บริบาลบุรีภัณฑ์

เรียนท่านผู้มีจิตศรัทธา

ก่อนอื่นใดดิฉันขอขอบพระคุณทุกท่าน ที่ได้ให้การตอบรับสำหรับวารสารของมูลนิธิฯ เป็นอย่างดียิ่ง ฉบับนี้เป็นฉบับที่ 3 แล้ว ที่เราได้จัดทำขึ้น และก็ยังคงผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนมาเล่าเรื่องราวชีวิตในหมู่บ้านเด็กโสสะให้ท่านได้รับฟังผ่านวารสารกัน ซึ่งการเลี้ยงดูเด็กสักหนึ่งคนที่จะให้เป็นคนดีออกไปสู่สังคมนั้นเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน ต้องทุ่มเทและเอาใจใส่ในทุกช่วงวัย มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทยฯ ได้เล็งเห็นความสำคัญในข้อนี้เราจึงให้การช่วยเหลือเด็กที่สูญเสียพ่อแม่ ขาดญาติมิตร ให้ได้เติบโตขึ้นในครอบครัวอีกครั้งหนึ่ง เด็กๆ สามารถมีวัยเด็กที่เปี่ยมสุข มีอนาคตที่สดใสได้ นั่นเพราะส่วนหนึ่งมาจากการสนับสนุนจากทุกท่าน ท่านไม่เพียงได้เป็นสุขกับการเป็นผู้ให้ แต่ท่านเปรียบเสมือนญาติที่จะจงมื่อเล็กๆของพวกเขาให้ถึงฝั่งฝัน ให้มีอนาคตที่สดใสและเป็นคนดีต่อไปสู่สังคมไทย

โรส บริบาลบุรีภัณฑ์

ขอแสดงความนับถือ
คุณหญิงโรส บริบาลบุรีภัณฑ์
ประธานกรรมการที่ปรึกษา

“ขอบคุณที่ทำให้วัยเด็กของหนู มีความสุขอีกครั้งหนึ่ง”

ยังมีเด็กไทยอีกเป็นจำนวนมาก ที่ยังรอคอยโอกาสที่สองในชีวิต เพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว อีกครั้ง โดยการสนับสนุนจากท่าน

ที่หมู่บ้านเด็กโสสะเด็กที่ครั้งหนึ่งเคยสูญเสียพ่อแม่ ขาดญาติมิตร สามารถเติบโตขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวอีกครั้ง โดยเด็กได้รับการเลี้ยงดูในครอบครัวที่อบอุ่น เต็มเปี่ยมด้วยความรักจากแม่โสสะเติบโตขึ้นท่ามกลางสายสัมพันธ์ของพี่น้องในบ้าน และอยู่ร่วมกันในชุมชนหมู่บ้านเด็กที่เอื้อเพื่อเกื้อกูลกัน อีกทั้งเด็กยังได้รับการศึกษาสูงสุดตามความสามารถ จนออกไปประกอบอาชีพและเลี้ยงดูตัวเองได้ รวมทั้งอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างมีความสุข ปัจจุบันมีเด็กอยู่ในการดูแลของครอบครัวโสสะประมาณ 600 คน ในหมู่บ้านเด็กโสสะทั้ง 5 แห่ง ได้แก่บางปู สมุทรปราการ, หาดใหญ่ สงขลา, หนองคาย, เชียงราย และภูเก็ต มีเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูจากครอบครัวโสสะ จนเติบโตเป็นผู้ใหญ่สามารถประกอบอาชีพและเลี้ยงดูตัวเองได้กว่า 400 คน

หมู่บ้านเด็กโสสะภูเก็ต

มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชินูปถัมภ์

บ้านแห่งความรัก ของเด็กทุกคน

18 หมู่ 3 ซอยเทศบาล 27 (บุญศิริ)

ต.บางเมือง อ.เมือง จ.สมุทรปราการ 10270

โทรศัพท์ 02-3801177 โทรสาร 02-7555576

Website : www.sosthaiand.org

ที่ปรึกษากิตติมศักดิ์: คุณหญิงโรส บริบาลบุรีภัณฑ์, พ.ต.อ.นรวัฒน์ เจริญรัตน์ภาคย์, วิทยา เนติวิวัฒน์,
ธนา เตรีตตันชัย, อิทพร อุดมผล, ดวงกมล สุวิชากุล

ที่ปรึกษา: พหล ตรังคินีนาถ, ภรณี บุญมี

กองบรรณาธิการ: จันทรา สมบุญเกิด, สมัคพล ศรียานนท์, กมลภัทร ธิกาภรณ์, วรนาถ ปรางภูมิมงคล

ภาพประกอบ: คลังภาพสำนักงานหมู่บ้านเด็กโสสะ

กราฟฟิค: Hunger Brothers

ผู้รับรองความถูกต้องของข้อมูล: พหล ตรังคินีนาถ

สงวนลิขสิทธิ์ มูลนิธิเด็กโสสะแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชินูปถัมภ์ พ.ศ.2554